

[Auken.]

rigs og Hollands fordele. Jeg mener ikke at det er et underlødigt spørgsmål. Formuleringen kan måske have været underlødige, men spørgsmålet er selve nøgleproblemet for den fremtidige udvikling i den fælles landbrugspolitik og dermed de påståede store danske fordele ved at tilslutte sig fællesmarkedet. Det er jo på dette punkt, hele Labour har sagt nej, undtagen en lille Europaminoritet, og hvis krisen i engelsk økonomi fortsætter, kan det efter min opfattelse være tvivlsomt, om den konservative regering kan holde til det.

Med hensyn til industriens indstilling vil jeg sige, at det efter min opfattelse var det svageste led i hr. Stetters og udenrigsøkonomiministerens argumentation. Udenrigsøkonomiministeren overser i sit indlæg den for befolkningen og for erhvervslivet helt centrale kendsgerning, at mere end 70 pct. af dansk industrieksport går til andre lande end et med England udvidet fællesmarked. Man overser også, at EFTA-reglerne ikke ophæves ved udvidelsen af EF. Jeg kan navnlig anbefale hr. Stetter at læse den svenske regerings redegørelse fra august i år, hvor man netop understreger, at EFTA fortsætter. Det vil sige, at da en stor del af vores industrieksport går til Norge og Sverige og Finland, der har været tilsluttet EFTA, ligger der nogle problemer her ved en dansk tilslutning til fællesmarkedet, som udenrigsøkonomiministeren efter min mening går let hen over.

Så spørger hr. Stetter, hvorfor jeg ikke har lyttet til Industrirådet, hvorfor jeg ikke har læst, hvad man har lavet. Jeg har med interesse læst de ting, Industrirådet har udsendt om dansk tilslutning, men må have lov at sige, at de ikke har slået mig ved deres fairness og deres objektive søgen efter sandheden eller det nærmeste, man kan komme til sandheden. Jeg vil sige, at den undersøgelse, som hr. Stetter direkte henviser til, er efter min mening et afskrækkende eksempel på, hvordan man aldrig skal lave en sociologisk undersøgelse, for det, man spurgte industrivirksomheder om, var ikke, om de var tilhængere af dansk medlemskab eller af en frihandelsaftale. Nej, det, man spurgte dem om, var dels EF, der i selve undersøgelsen beskrives i de mest lyserøde toner, dels en frihandelsaftale, der i selve spørgsmålet

beskrives i de mest afskrækkende vendinger. Jeg tror ikke, man kan bygge for meget på den undersøgelse, og den er da også hurtigt og fortjent gledet ud af debatten igen.

Så vil jeg stille et enkelt spørgsmål, og det er igen spørgsmålet om egnsudviklingsloven, idet jeg stadig væk henviser til Ministerrådets resolution fra november 1971. Jeg vil spørge, om den agitation fra f. eks. Frederikshavns Erhvervsråd, som hr. Nyboe Andersen har omtalt, virkelig kan holde til det, fællesmarkedet lægger op til i november-resolutionen, hvor man taler om 100 pct. finansiering af byggeri, lavtforrentede statslån, indtil 25 pct. kontant tilskud til grund, bygninger og maskiner, fuld dækning af omskoling af arbejdskraft, fuld dækning af flytteomkostninger, når dette ses i sammenhæng med fællesmarkedets regler om maksimum 20 pct. af den samlede investering fra det offentlige. Det spørgsmål, jeg stillede, var, om det virkelig kan holde.

Og så til sammenfatningen: det, der efter min mening må træde frem efter denne debat, er, at vi på den ene side har modstandere, som, selv om de kommer fra forskellige partier i denne sal, er enige om en lang række væsentlige ting. For det første, at beslutningen den 2. oktober er både økonomi og politik, men at de politiske hensyn især må veje til, at alle situationer uden for EF giver Danmark bedre politiske muligheder end medlemskab, og at vi bl. a. vil få bedre mulighed for et nordisk samarbejde. Hr. Nyboe Andersen har efterlyst, hvad det konkret er, vi tænker på, og jeg skal da gerne sige, at det for mig konkret ikke er en toldunion, som efter min opfattelse ikke er nødvendig i den nuværende handelspolitiske situation; heri er jeg enig med hr. Nyboe Andersen. Det er spørgsmålet om fælles optræden i forhold til de nye blok-dannelser, der er under udvikling. Det er spørgsmålet om fælles optræden mellem de nordiske lande og fællesmarkedets lande. Det er spørgsmålet om fælles optræden i forhold til de andre økonomiske grupperinger i de kommende GATT-forhandlinger. Det er spørgsmålet om fælles nordisk optræden i de kommende valutaforhandlinger. Man kan nævne en lang, lang række andre eksempler på konkrete konstruktive muligheder for det nordiske samarbejde i tilfælde af, at vi ikke er medlemmer af fællesmarkedet, og at